

— efter sin Sædvane — under Paaskud af at ville befri Nanny helt for Skindslaget gav sig til at fingre ved hendes Skuldre. Han plejede ellers at dirre af Raseri, naar han saa den gamle Fyrs famlende Hænder nærme sig det hvide Jomfrulegeme.

Helt underlig tilmode tog han lidt efter Afsked og gik langsomt hjemad. Og midt paa Gaden standsede han og sagde halvt forskrækket til sig selv, idet han tog sig op til Panden:

»Jamen — du gode Gud! Kan det da være Jakobe, jeg elsker?«
